

Het verwenste kind

Colofon

ISBN: 978 90 8954 876 4

1e druk 2016

© 2016, Babet M.Ch. Bruns

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Het verwenste kind

Babet M.Ch. Bruns

Inhoudsopgave

Inleiding	7
Voorwoord	19
1. Liever onzichtbaar	21
2. Maak mij niet kapot	54
3. Meedoen en erbij horen	77
4. Identiteit, of: wie wil je dat ik ben?	93
5. Waarom ik je vertrouw	105
6. Afscheid	142
7. Ouders	172
8. Doodswens en levenswil	180
Epiloog	193

Inleiding

Dit boek beschrijft de levensweg van een vrouw die een groot deel van haar leven niet zichtbaar mocht zijn. In aanvang niet van de biologische moeder, die haar na de geboorte afstond ter adoptie, en vervolgens van de adoptiemoeder, die haar op verschillende manieren liet weten dat ze een teleurstelling was waar ze nooit aan hadden moeten beginnen. Het boek beschrijft in detail de wrede methoden, de harde woorden, en de kille haat die de moeder jegens het kind koestert, omdat het kind dat zij liefdevol, als was het haar eigen vlees en bloed, in haar gezin opnam, over een eigen identiteit bleek te beschikken die niet paste in het gezin zoals zij dat voor ogen had. Alles wat eigen was aan dit kind moest eruit verdreven worden en de moeder schuwde geen middel om dit te bereiken, afgewezen als zij zich voelde door het kind, dat het wel wilde, maar dat niet dit gedroomde kind kon zijn omdat haar ziel nu eenmaal niet maakbaar was.

Het is mijn eigen levensverhaal, waarin ik aspecten van levensthema's blootleg die zelden belicht en besproken worden.

Ik wil ermee vertellen dat adoptie niet alleen het adopteren van kinderen inhoudt maar vooral een appèl doet op de motieven van ouders die willen adopteren. Adoptie is de ultieme test op onvoorwaardelijke liefde die, wanneer deze motieven niet in alle eerlijkheid gekend en doorgewerkt worden, slechts moeizaam slaagt.

Adoptiekinderen wordt vaak, vooral in de media, gevraagd of ze vinden dat ze het goed hebben getroffen in hun adoptiegezin. En vaak antwoorden deze kinderen dan bevestigend, dat ze hun adoptieouders zeker dankbaar zijn. Want als ze bij hun biologische ouders waren gebleven, hadden ze niet kunnen studeren en hadden ze niet het welvarende leven van nu gehad. In plaats van bijvoorbeeld: “Jazeker, ik heb het enorm getroffen met mijn adoptieouders. Mijn moeder is een warme persoon bij wie ik altijd terecht kan, mijn vader neemt me weleens mee naar zijn werk omdat hij weet dat ik dat leuk vind en samen steunen ze me in alles wat ik wil bereiken.” Zolang de antwoorden van deze kinderen zijn zoals je ze vaak in de media hoort, is er op het gebied van adoptie als onvoorwaardelijke liefdesdaad nog veel winst te behalen. Ter illustratie zou de lezer zich de vraag kunnen stellen of hij ooit een kind dat bij zijn biologische ouders opgroeide op dezelfde vraag heeft horen antwoorden dat hij zijn ouders zeker dankbaar is vanwege de studiekansen en het welvarende leven dat zij hem of haar boden.

Adoptie vormt zeker een rode draad door het boek, toch is kindermishandeling het levensthema dat de basis vormt. Hierin ligt de eigenlijke reden voor het schrijven, en de wil om dit boek te laten verschijnen.

Kindermishandeling krijgt steeds vaker aandacht in de samenleving. Is dit mishandelde en/of verwaarloosde kind eenmaal volwassen, dan is die aandacht er nauwelijks.

Een gezond leven opbouwen en handhaven, is voor ieder volwassen ex-mishandeld kind in meer of mindere mate moeilijk. Door een beschadigd basisvertrouwen in zichzelf en anderen, een veelal gebrekkige eigenwaarde en de enorme belasting van de ervaring en herinnering die op de achtergrond altijd meekijkt en soms tot verkeerde inschattingen of beslissingen leidt. Veel mislukte opleidingspogingen, relaties, banen en fysieke stressaandoeningen in het heden hebben hun oorsprong in zo'n verleden.

Vaak weet de omgeving het niet eens. Of anders zegt men, en dat is eigenlijk doorsnee de reactie die iemand krijgt: "Wat goed dan dat je het zo gered hebt." Met 'het zo gered' wordt dan bedoeld dat je normaal meedraait in de maatschappij, niet te gek doet, naar school gaat en/of een baan hebt. En red je het niet dan is dat eigenlijk wel volgens verwachting: "Wat wil je ook met zo'n jeugd." In de samenleving, bij opleidingsinstituten, bij arbodiensten maar ook binnen de ggz worden nog nauwelijks relaties gelegd tussen problemen die in het nu spelen en die voortkomen uit zo'n jeugd. Loopt iemand in het volwassen leven vast dan raakt de geboden hulp nooit de kern en kan die hulp niet duurzaam werken. Dat is geen onwil maar onwetendheid. Dat heeft vooral ook met het volwassen geworden kind te maken. Dat is blij de volwassenheid te hebben behaald, uit de situatie te zijn en eindelijk baas over het eigen leven te zijn. Het wil liever niet meer omkijken maar doorgaan, zelf eigen goede keuzes maken en aan 'dat andere' niets meer doen. Het zegt niet op het

werk dat het even niet lukt vanwege een trigger op iets uit zijn of haar jeugd. Dat is voorbij en geweest. Maar dat is iets anders dan het verwerkt hebben.

Tot slot wilde ik met dit boek de levensreddende kracht bespreekbaar maken die uit kan gaan van het leven met een doodswens, uitdrukkelijk niet te verwarren met suïcidaal zijn.

Na lezing van het hoofdstuk 'Doodswens en levenswil' zal het de lezer, hoop ik, duidelijk zijn over welke kracht ik hier spreek.

In de geestelijke gezondheidszorg is er voor cliënten nauwelijks ruimte om deze doodswens bespreekbaar te maken, omdat het protocol voorschrijft dat dit onder 'suïcidale gedachten' valt, waarmee de cliënt indirect te kennen geeft niet meer verder te willen in een behandeltraject en dus niet meer meewerkt. Ontslag uit dit behandeltraject is dan, het protocol volgende, een logische volgende stap. Gelukkig komen er vanuit de ggz langzaam geluiden hierin meer nuance te zien en hierop in te haken, maar dit zijn dan individuele beslissingen van medewerkers, buiten het protocol om. Toen ik een jaar na mijn ontslag in de instelling waar dit speelde een ex-medewerker vertelde over die periode was de reactie dat het maar goed was dat die wens niet algemeen bekend was, want dan had ik zo op straat gestaan. "Met suïcidale mensen kunnen we niet werken!" Hieruit bleek dat hij niet goed geluisterd had. Maar welk een enorme schat zou mij zijn ontnomen? De schat om helemaal vanuit mijn

kern tot leven te willen komen, een levenswil die alleen uit jezelf kan komen en kan groeien, mits goed begeleid. Maar ook het leven met een doodswens te zien in een ander perspectief, namelijk als de vluchtroute die iemand voor zichzelf bedenkt in een heel onveilige omgeving, wat is daar mis mee? Ook dat is een vorm van zelfbehoud. Ik wil het daar graag over hebben en ik kon hiervoor geen betere aanzet vinden dan ook dat onderdeel van mijn persoonlijke leven te beschrijven, waaruit dit in al z'n facetten spreekt, want kijk hoezeer ik leef!

Ik heb dit boek geschreven met vooral mijn oog gericht op agogische en therapeutische beroepsbeoefenaars, bedrijfsartsen en uiteraard ook ervaringsdeskundigen en hun omgeving om hiermee bewustzijn te creëren op deze aspecten. Heel graag ga ik met hen in gesprek tijdens of na afloop van lezingen en voorlichtingen die ik over deze thema's geef.

Ik heb voor het schrijven van het boek gekozen voor een thematische indeling, waarbij de verschillende levensfasen vanuit drie perspectieven zijn geschreven. Hierdoor spring je dus eigenlijk fragmentarisch door de tijd. Er zijn acht hoofdstukken, ieder met een eigen thema. Hoewel mijns inziens deze manier van schrijven het best de verbinding tussen ervaringen uit de kindertijd en ervaringen en keuzes in het volwassen leven blootlegt, kan dit voor de lezer af en toe verwarring opleveren. Om hierin een kader aan te brengen, zal ik aan het eind

van deze inleiding enkele belangrijke momenten kort in tijd en thema duiden.

Ongetwijfeld blijven er voor de lezer vragen onbeantwoord. Over de overige familieleden bijvoorbeeld, zijn ze er nog? Hoe zijn zij hieruit gekomen? De biologische familie, speelt die nu nog een rol in mijn leven? Ik wil heel duidelijk maken dat dit boek wat mij betreft uitsluitend de gezinsdynamiek betreft en hoe die heeft uitgewerkt in mijn latere leven. De individuele levens van de overige of biologische familieleden zijn hierin geen onderwerp, uitgezonderd daar waar dit direct raakt aan een beschreven situatie met de hoofdpersoon zelf. De individuele levens van de anderen worden daarom ook niet beschreven.

IJkpunten en belangrijke personen in chronologie

- Babet wordt geboren op 12 september 1968. Zij heet dan nog Ellie, voluit: Petronella Johannes Maria. Ze krijgt deze namen van haar biologische moeder, die haar direct na de geboorte afstaat.
- Na een verblijf van een paar dagen wordt Ellie op 18 september naar een weeshuis gebracht. Hier blijft ze acht maanden.
- In mei 1969 wordt Ellie opgenomen in het gezin van de familie Bruns. Ze heeft nu een vader, een moeder

en een broertje, Paul, die tweeënhalf jaar ouder is dan zij en ook is geadopteerd.

Van haar ouders ontvangt zij bij haar doop de namen Babet Maria Christina. Voor de kerk zal zij voortaan als Babet door het leven gaan. Voor de wet blijft ze Petronella Johannes maria heten, omdat haar ouders op dat moment vergeten hiertoe een aanvraag bij de rechtbank te doen.

- Als Babet vijf jaar is, wordt het gezin uitgebreid door de komst van Charlotte. Een Nederlandse organisatie verzorgt voor minderbedeelde Franse kinderen uit voorsteden van Parijs vakantiegezinnen in Nederland waar ze even een onbezorgde tijd kunnen hebben. Zo komt Charlotte bij het gezin Bruns terecht. Charlotte is vier jaar als ze voor het eerst komt, een jaar jonger dan Babet. Vanaf die eerste keer zijn ze iedere zomer onafscheidelijk. Met Charlotte voelt Babet het meest een familieband. Ze houden altijd contact. Met broer Paul voelt ze geen enkele band en met hem is er geen enkel contact.
- Als Babet zeven jaar is, verhuist het gezin naar het huis dat haar vader, die een bouwbedrijf heeft, zelf bouwt. Een mooie villa aan de bosrand van het dorp. Hier vinden de belangrijkste gebeurtenissen uit haar jeugd plaats en zal ze blijven wonen tot haar definitieve vertrek op haar zeventiende.

- Babet is een vroege leerling en is daarom nog maar elf jaar als ze naar de middelbare school mag. Haar ouders kiezen in overleg met de directeur van de basisschool voor een meisjespensionaat voor mavo. De school wordt geleid door nonnen. Na drie jaar, rond haar vijftiende jaar, komt ze, wegens sluiting van de school, weer helemaal thuis wonen en vervolgt haar opleiding op een reguliere school.
- In augustus 1986, Babet is dan zeventien jaar, loopt ze weg van huis. Na een tijdelijk verblijf van een paar weken bij een opvanggezin gaat ze op 18 september wonen in een kamertrainingscentrum in een andere stad. Hier blijft ze iets langer dan een jaar, ze maakt de mavo af en volgt een psychiatrisch dagbehandelingstraject in het algemeen ziekenhuis.
- Juni 1988. Babet krijgt een flat toegewezen in het dorp waar ze bij haar ouders opgroeide en ze gaat voor het eerst zelfstandig wonen. Ze is dan achttien jaar.
- In augustus 1988 leert ze Bart kennen, een leuke, spontane, vrijgevochten jongen. Hij is twee jaar ouder. Ze vallen als een blok voor elkaar en wonen vanaf dag één samen. De relatie duurt bijna zes jaar. Het zijn turbulente jaren met van alles 'veel'. Veel verhuizen, veel verschillende banen, een opleiding en veel gedoe. In de zomer van 1993 besluiten ze de relatie

definitief te beëindigen. Bart blijft in het huis wonen en Babet verhuist naar een etage in dezelfde wijk.

- November 1993. Babet krijgt een relatie met Elke. Ze kent hem al langer als een van de jongens met wie Bart weleens samenwerkt. Ze maken deel uit van dezelfde scene.
- December 1994. Babet ontvangt een bief van het Fiom waarin staat dat haar biologische moeder haar graag wil ontmoeten. Een korte briefwisseling om tot deze ontmoeting te komen volgt.
- Half februari 1995. Naar aanleiding van wat vage klachten doet Babet een zwangerschapstest. Ze blijkt al een tijdje ongemerkt zwanger. In de eerste week van maart blijkt dat het kindje in wording niet meer leeft. In het ziekenhuis wordt het verwijderd.
- In de tweede week van diezelfde maart vindt de ontmoeting met haar biologische moeder plaats. Het is de eerste en enige keer dat ze haar biologische moeder ziet.
- In mei 1995 verbreekt Elke hun relatie maar hij blijft in haast onveranderde vorm nog tien jaar in haar leven.
- Zomer 1995. Babet neemt het drastische besluit om uit haar leefomgeving te vertrekken om elders, in een antroposofische leef-en-werkgemeenschap, tot zich-

zelf te komen. Ze woont en werkt hier van 18 september 1995 tot en met 7 juni 1997.

- Eind 1995 doet Babet een verzoek tot een voornamswijziging bij de Rechtbank. In maart 1996 ontvangt zij hiervan de uitspraak van de rechter. Vanaf dat moment heet zij officieel niet langer Petronella Johannes Maria maar zijn haar wettelijke voornamen: Babet Maria Christina.”
- In september 1999 begint Babet aan de vijfjarige studie natuurgeneeskunde, in december 2004 studeert ze af als natuurgeneeskundig therapeut.
- Begin 2005 verbreekt Elke definitief alle banden met Babet. Hij kiest voor een weg die hij niet volledig kan gaan zolang zij in zijn leven is.
- Van 2005 tot en met 2007 heeft Babet haar eerste praktijk voor natuurgeneeskunde. Het is dan nog een praktijk waarin ze als klassiek natuurgeneeskundig therapeut mensen adviseert en ondersteunt bij hun fysieke klachten.
- In 2008 leert Babet Floris kennen. Heel kort hebben ze verkering, maar ze voelen allebei dat het niet een relatie is die ze zonder meer willen verbreken. De relatie ontwikkelt zich op vriendschapsniveau tot een heel sterke wederzijdse vertrouwensband.

- Via Floris vindt Babet eindelijk de plek waar ze zich zo thuis voelt dat ze zich er wil wortelen: Amsterdam. Op 28 februari 2011 verhuist ze hiernaartoe. Dit is de stad waar ze hoort, waar ze de ruimte voelt te doen waar ze het best in thuis is: boeken schrijven en opnieuw een therapeutische praktijk leiden.
- Het eerste boek dat ze uit wil geven, schrijft ze tussen 2011 en 2013. Het is dit boek.
- In oktober 2015 start ze haar tweede praktijk. Door verschillende ontwikkelingswegen heeft niet alleen zichzelf maar ook haar therapeuschap een transformatie ondergaan. Haar nieuwe praktijk heet Wegwijs in Bewustzijn. Ze behandelt hier geen fysieke klachten maar combineert gesprekken met geleide meditaties en andere werkvormen. Hierin wil ze mensen inzicht bieden en ondersteuning in verschillende levenservaringen en ontwikkelingsprocessen.
- Vanaf 2016 heeft haar werk definitief vorm: ze krijgt ruimte in een groepspraktijk, haar boek verschijnt en ze start met het geven van lezingen en het schrijven van artikelen om haar ervaringen en visies te delen op allerlei gebied van menselijke ontwikkeling.

Babet M.Ch. Bruns, voorjaar 2016

Voorwoord

Voor ons ligt een ontroerend en persoonlijk levensdocument. We mogen als lezer getuige zijn van een leven in al zijn facetten. In zijn waarheid en onwaarheid, waarachtigheid en schone schijn. Je wordt geraakt door diep menselijke tragiek: Weggegeven, afgewezen en verlaten worden, moeten strijden en je afvragen: mag ik zijn wie ik ben?

Tegelijk gaat het over moed en levenswil. Leven en dood, die naast elkaar bestaan. En het gaat erover dat het kan, al is er nog zo weinig grond onder de voeten. Al lijkt het leven terecht uitzichtloos, een weg kan gevonden worden om de levensdraad weer op te pakken.

Het verwenste kind is het verslag van een ongelooflijke zoektocht naar wat klopt. Naar de verbinding met zichzelf en de verbinding met de wereld. Waarbij zelfs de hoogste en moeilijkste stap gemaakt wordt: de eigen hartekracht kan ruimte maken voor vergeving.

De opbouw van het boek, waarbij de schrijver de ervaring van het jonge meisje afwisselt met de feitelijke terugblik vanuit de volwassenheid, geeft de lezer inzicht in de wisselwerking tussen het beschadigde kind en de buitenwereld en hoe de invloed inwerkt op het volwassen leven. Dat maakt dit boek tot een zeer waardevol document voor therapeuten die werken met mensen die kam-

pen met trauma's door adoptie, mishandeling, afwijzing en levensstrijd.

Voor direct betrokkenen in het latere leven van deze mensen, kan het een eyeopener zijn waarom er soms reacties komen die niet lijken te stroken met dat wat er op dit moment echt gebeurt. *Het verwenste kind* is een gouden levensdocument, dat gaat over: ik wil zijn wie ik ben!

Margaretha Pels, kunstzinnig en biografisch therapeut